

REGERINGSKANSLIET

Remiss

2016-04-12

S2016/ 01918/FST

Socialdepartementet

Enheten för familj och sociala tjänster

Charlotte Palmstierna

Telefon 08-405 22 18

STOCKHOLMS STAD	
Kommunstyrelsen	
Registraturet	
Ink.	2016 -04- 21
Dnr.	110-694/2016
Till:	RT

Barnkonventionen blir svensk lag (SOU 2016:19)

Remissinstanser:

1. Riksdagens ombudsmän (JO)
2. Riksrevisionen
3. Göta Hovrätt
4. Hovrätten över Skåne och Blekinge
5. Kammarrätten i Stockholm
6. Stockholms tingsrätt
7. Göteborgs tingsrätt
8. Kalmar tingsrätt
9. Östersunds tingsrätt
10. Förvaltningsrätten i Karlstad
11. Förvaltningsrätten i Malmö
12. Förvaltningsrätten i Umeå
13. Justitiekanslern

14. Domstolsverket
15. Åklagarmyndigheten
16. Polismyndigheten
17. Kriminalvården
18. Brottsförebyggande rådet
19. Brottsoffermyndigheten
20. Rättsmedicinalverket
21. Myndigheten för samhällsskydd och beredskap
22. Migrationsverket
23. Försäkringskassan
24. Socialstyrelsen
25. Inspektionen för vård och omsorg
26. Folkhälsomyndigheten
27. Myndigheten för vård- och omsorgsanalys
28. Statens institutionsstyrelse
29. Myndigheten för delaktighet

30. Myndigheten för familjerätt och föräldraskapsstöd
31. Barnombudsmannen
32. Inspektionen för Socialförsäkringen
33. Tullverket
34. Skatteverket
35. Kronofogdemyndigheten
36. Statistiska centralbyrån
37. Länsstyrelsen i Dalarnas län
38. Länsstyrelsen i Jönköpings län
39. Länsstyrelsen i Stockholms län
40. Länsstyrelsen i Västerbottens län
41. Statskontoret
42. Konsumentverket
43. Statens Skolverk
44. Statens Skolinspektion
45. Specialpedagogiska skolmyndigheten
46. Sameskolstyrelsen
47. Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällesfrågor
48. Ersta Sköndals Högskola
49. Linköpings universitet
50. Lunds universitet
51. Malmö Högskola
52. Stockholms universitet
53. Uppsala universitet
54. Örebro universitet
55. Raoul Wallenberg Institutet
56. Trafikverket
57. Statens Kulturråd
58. Statens Medieråd
59. Sametinget
60. Diskrimineringsombudsmannen (DO)
61. Nämnden för statligt stöd till trossamfund
62. Arbetsmiljöverket

63. Botkyrka kommun
64. Eslövs kommun
65. Gotlands kommun
66. Gävle kommun
67. Göteborgs kommun
68. Kalmar kommun
69. Karlskoga kommun
70. Karlskrona kommun
71. Kiruna kommun
72. Kristianstads kommun
73. Ludvika kommun
74. Lunds kommun
75. Lycksele kommun
76. Malmö kommun

77. Norrköpings kommun
78. Skellefteå kommun
79. Stockholms kommun
80. Uppsala kommun
81. Vaggeryds kommun
82. Växjö kommun
83. Ystads kommun
84. Ängelholms kommun
85. Örebro kommun
86. Dalarnas läns landsting
87. Skånes läns landsting
88. Stockholms läns landsting
89. Västernorrlands läns landsting
90. Västra Götalands läns landsting

91. Autism och Asperbergerförbundet
92. Barnrättsbyrån
93. Bris
94. Centraförbundet Roma International
95. Centrum för rättvisa
96. DHR- Förbundet för ett samhälle utan rörelsehinder
97. Ecpat Sverige
98. Flickaplattformen
99. Global Child Forum
100. Handikappförbunden
101. Humanisterna
102. Jiddishförbundet
103. Judiska Centralrådet
104. Judiska Ungdomsförbundet
105. Kulturgruppen för resandefolket
106. Lika unika
107. LSU- Sveriges ungdomsorganisationer
108. Met Nuoret
109. Nationell samverkan för psykisk hälsa
110. Nätverket för barnkonventionen
111. Nätverket Unga för tillgänglighet
112. Plan Sverige
113. Riksförbundet för barn, unga och vuxna med
utvecklingsstörning(FUB)
114. Riksförbundet för homosexuellas, bisexuellas, transpersoners
och queeras rättigheter
115. Riksförbundet för rörelsehindrade barn och unga(RBU)
116. Riksförbundet för sexuell upplysning
117. Riksidrottsförbundet
118. Riksorganisationen för kvinnojourer och tjejjourer i Sverige
119. Roma Institutet
120. Romano Pasos Research Centre
121. Romska Ungdomsförbundet

122. Rådgivningsbyrån för asylsökande och flyktingar
123. Rädda Barnen
124. Rädda Barnens ungdomsförbund
125. Röda Korset
126. Sáminourra
127. SOS-barnbyar
128. Stiftelsen Allmänna Barnhuset
129. Svenska Tornedalingars Riksförbund
130. Sverigefinländarnas delegation
131. Sverigefinska Riksförbundet
132. Sverigefinska Ungdomsförbundet
133. Sveriges advokatsamfund
134. Sveriges Antidiskrimineringsbyråer
135. Sveriges Buddhistiska Samarbetsråd
136. Sveriges Elevkårer
137. Sveriges Elevråd – SVEA
138. Sveriges Kommuner och Landsting
139. Sveriges Kristna råd
140. Sveriges Kvinnolobby
141. Sveriges Muslimska råd
142. Ung Minoritet
143. Ungdomsförbundet för homosexuella, bisexuella,
transpersoner och queeras rättigheter
144. UNHCR Regional Representation for Northern Europe
145. Unicef Sverige
146. Unizon
147. World Childhood Foundation

Remissvaren ska ha kommit in till Socialdepartementet **senast den 15 oktober 2016**. Begäran om förlängd remisstid kommer inte att beviljas.

Vi ser helst att ni endast skickar dem i elektronisk form och då både i word- och pdf-format. Var vänlig ange vårt diarienummer S2016/01918/FST.

Remissvaren ska skickas till följande e-postadresser:
s.registrator@regeringskansliet.se och s.fst@regeringskansliet.se.

I remissen ligger att regeringen vill ha synpunkter på förslagen eller materialet i betänkandet. Om remissen är begränsad till en viss del av betänkandet, anges detta inom parentes efter remissinstansens namn i remisslistan. En sådan begränsning hindrar givetvis inte att remissinstansen lämnar synpunkter också på övriga delar.

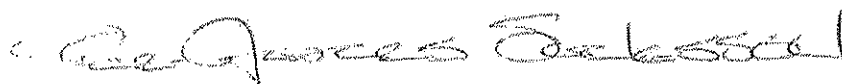
Myndigheter under regeringen är skyldiga att svara på remissen. En myndighet avgör dock på eget ansvar om den har några synpunkter att

redovisa i ett svar. Om myndigheten inte har några synpunkter, räcker det att svaret ger besked om detta.

För **andra remissinstanser** innebär remissen en inbjudan att lämna synpunkter.

Ytterligare exemplar beställs hos Wolters Kluwers kundservice, 106 47 Stockholm. Telefon 08-598 191 90, telefax 08-598 191 91, e-post, kundservice@wolterskluwer.se.

Råd om hur remissyttranden utformas finns i Statsrådsberedningens promemoria *Svara på remiss – hur och varför* (SB PM 2003:2). Den kan laddas ner eller beställas från Regeringskansliets webbplats www.regeringen.se.

Per-Anders Sunesson
Departementsråd

Barnkonventionen blir svensk lag

Betänkande av Barnrättighetsutredningen

Stockholm 2016

STATENS OFFENTLIGA
UTREDNINGAR

SOU 2016:19

SOU och Ds kan köpas från Wolters Kluwers kundservice.
Beställningsadress: Wolters Kluwers kundservice, 106 47 Stockholm
Ordertelefon: 08-598 191 90
E-post: kundservice@wolterskluwer.se
Webbplats: wolterskluwer.se/offentligapublikationer

För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Wolters Kluwer Sverige AB
på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.

Svara på remiss – hur och varför

Statsrådsberedningen, SB PM 2003:2 (reviderad 2009-05-02).

En kort handledning för dem som ska svara på remiss.

Häftet är gratis och kan laddas ner som pdf från eller beställas på regeringen.se/remisser

Layout: Kommittéservice, Regeringskansliet

Omslag: Elanders Sverige AB

Tryck: Elanders Sverige AB, Stockholm 2016

ISBN 978-91-38-24420-3

ISSN 0375-250X

Till statsrådet Åsa Regnér

Regeringen beslutade den 27 mars 2013 att tillkalla en särskild utredare med uppdrag att inom särskilt angelägna områden kartlägga hur tillämpningen av lagar och andra föreskrifter stämmer överens med barnets rättigheter enligt FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen) och de två fakultativa protokoll som Sverige har tillträtt (dir. 2013:35). Utredaren skulle också analysera och redovisa vilka för- och nackdelar en inkorporering i svensk rätt av konventionen och de två fakultativa protokollen skulle kunna medföra. Utifrån analysen skulle utredaren ta ställning till på vilket sätt barnets rättigheter kan stärkas mest effektivt. Uppdraget skulle redovisas senast den 4 mars 2015.

Till särskild utredare förordnades samma dag dåvarande direktören, numera lagmannen, Anita Wickström.

Genom tilläggsdirektiv den 12 juni 2014 förlängdes utredningstiden till den 30 juni 2015 (dir. 2014:86).

Den 19 februari 2015 beslutade regeringen att utvidga utredarens uppdrag till att också omfatta att lämna förslag till en lag om inkorporering av barnkonventionen (dir. 2015:17). Utredaren skulle vidare belysa vissa rättsliga och praktiska frågor som aktualiseras vid en inkorporering. Utredningstiden förlängdes till den 28 februari 2016.

De sakkunniga och experter som har medverkat i utredningsarbetet, samt utredningens tidigare sekreterare, anges nedan.

Sekreterare i utredningen har fr.o.m. den 7 april 2015 varit docenten i offentlig rätt Ewa Gustafsson och fr.o.m. den 11 maj 2015 juristen Sara Philipson.

Utredningen, som har antagit namnet Barnrättighetsutredningen, får härmed överlämna betänkandet *Barnkonventionen blir svensk lag* (SOU 2016:19).

Utredningens uppdrag är härmed slutfört.

Stockholm i februari 2016

Anita Wickström

/ Ewa Gustafsson
Sara Philipson

Övriga medverkande i utredningen

Om inte annat anges har förordnandet gällt från och med den 16 maj 2013.

Sakkunniga

Kanslirådet Helena Corell, Justitiedepartementet,
t.o.m. den 29 september 2015

Rättssakkunniga Johan Borgström, Justitiedepartementet,
fr.o.m. den 30 september 2015

Kanslirådet Camilla Goldbeck-Löwe, Arbetsmarknadsdepartementet,
t.o.m. den 2 juni 2013

Kanslirådet Mattias Falk, Arbetsmarknadsdepartementet,
fr.o.m. den 3 juni 2013 t.o.m. den 10 november 2013

Ämnesrådet Charlotte Hellner Kirstein, Utrikesdepartementet

Rättssakkunniga Åsa Nilsson, Socialdepartementet

Kanslirådet Charlotte Palmstierna, Socialdepartementet

Departementssekreteraren Jenny Strandberg, Justitiedepartementet

Departementssekreteraren Moa Östberg, Arbetsmarknads-
departementet, numera Kulturdepartementet, fr.o.m.
den 5 februari 2014 t.o.m. den 19 november 2015

Experter

Europarådets tidigare kommissionär för de mänskliga rättigheterna
Thomas Hammarberg

Professorn Maarit Jänterä-Jareborg

Rådmannen, numera chefsrådmannen, Kirsi Laakso Utvik,
fr.o.m. den 5 juni 2014

Barnombudsmannen Fredrik Malmberg

Lagmannen Mats Sjösten

Professorn Karin Åhman

Tidigare utredningssekreterare

Hovrättsassessorn Anna Dieden, fr.o.m. den 1 juni 2013
(föräldraledig fr.o.m. den 1 april 2015)

Departementssekreteraren Anna Holmqvist, fr.o.m. den 1 maj 2013
t.o.m. den 30 april 2015

Innehåll

Förkortningar	15
Sammanfattning	19
Sammanfattning på lättläst svenska.....	35
Summary	51
1 Författningsförslag.....	67
1.1 Förslag till lag om Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter.....	67
1.2 Förslag till lag om ändring i brottsbalken	68
1.3 Förslag till lag om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971:291).....	70
1.4 Förslag till lag om ändring i förvaltningslagen (1986:223).....	71
1.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.....	72
1.6 Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)	74
1.7 Förslag till förordning om ändring i kommittéförordningen (1998:1474).....	76
1.8 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2007:1021) med instruktion för Barnombudsmannen.....	77

2	Uppdraget och dess genomförande	79
2.1	Vårt uppdrag	79
2.2	Vårt arbete.....	79
2.3	Betänkandets disposition och innehåll.....	82
 DEL I Bakgrund		
3	Barnkonventionen	87
3.1	Inledning	87
3.2	Barnets rättigheter – en del av de mänskliga rättigheterna.....	88
3.3	Det här innehåller konventionen.....	90
3.3.1	Konventionens struktur	90
3.3.2	Konventionen innehåller olika typer av rättigheter	90
3.3.3	Barnet i fokus	91
3.3.4	Genomförandet av konventionen	93
3.4	Övervakning av genomförandet av konventionen	94
3.5	Särskilt om grundprinciperna i konventionen	97
3.5.1	Artikel 2 om barnets rätt till icke- diskriminering	98
3.5.2	Artikel 3 om barnets bästa i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn.....	100
3.5.3	Artikel 6 om barnets rätt till liv, överlevnad och utveckling	106
3.5.4	Artikel 12 om barnets rätt att uttrycka sina åsikter och bli hörd	108
3.6	Tre fakultativa protokoll till konventionen	113
3.7	Sveriges ratificering av konventionen och de fakultativa protokollen	115
3.8	Sveriges genomförande av konventionen.....	117
3.8.1	Tidigare överväganden och utredningar om konventionens ställning i svensk rätt.....	117

3.8.2	Åtgärder för att genomföra konventionen	123
3.8.3	Uppföljning av Sveriges genomförande av konventionen	132

DEL II Kartläggningen

4 Kartläggningen – stämmer rättstillämpningen överens med barnkonventionen? 137

4.1	Inledning.....	137
4.2	Utgångspunkterna för och syftet med kartläggningen	138
4.2.1	Utgångspunkterna för kartläggningen.....	138
4.2.2	Syftet med kartläggningen	140
4.3	Valet av särskilt angelägna områden	140
4.3.1	Identifiering av kartläggningsområden	140
4.3.2	Olika typer av beslutsprocesser och beslut.....	142
4.3.3	Avgränsningar.....	142
4.4	Kartläggningen	145

5 Iakttagelser på de kartlagda områdena..... 149

5.1	Barn i migrationsprocessen	149
5.1.1	Genomförandet av kartläggningen	149
5.1.2	Barnets rätt till icke-diskriminering (artikel 2) ...	157
5.1.3	Barnets bästa i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn (artikel 3)	162
5.1.4	Barnets rätt till liv, överlevnad och utveckling (artikel 6)	168
5.1.5	Barnets rätt att uttrycka sina åsikter och bli hörd (artikel 12)	170
5.1.6	Våra bedömningar och förslag.....	174
5.2	Stöd och service till barn med funktionsnedsättning	182
5.2.1	Genomförandet av kartläggningen	182
5.2.2	Barnets rätt till icke-diskriminering (artikel 2) ...	188
5.2.3	Barnets bästa i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn (artikel 3)	190
5.2.4	Barnets rätt till liv, överlevnad och utveckling (artikel 6)	195

5.2.5	Barnets rätt att uttrycka sina åsikter och bli hörd (artikel 12)	196
5.2.6	Våra bedömningar och förslag	201
5.3	Barn som har bevittnat våld inom familjen.....	212
5.3.1	Genomförandet av kartläggningen.....	212
5.3.2	Barnets rätt till icke-diskriminering (artikel 2) ...	218
5.3.3	Barnets bästa i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn (artikel 3).....	219
5.3.4	Barnets rätt till liv, överlevnad och utveckling (artikel 6)	222
5.3.5	Barnets rätt att uttrycka sina åsikter och bli hörd (artikel 12)	227
5.3.6	Vår bedömning.....	234
5.4	Barn som har utsatts för våld inom familjen.....	238
5.4.1	Genomförandet av kartläggningen.....	238
5.4.2	Barnets rätt till icke-diskriminering (artikel 2) ...	244
5.4.3	Barnets bästa i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn (artikel 3).....	247
5.4.4	Barnets rätt till liv, överlevnad och utveckling (artikel 6)	251
5.4.5	Barnets rätt att uttrycka sina åsikter och bli hörd (artikel 12)	256
5.4.6	Våra förslag.....	260
5.5	Förvaltningslagen och förvaltningsprocesslagen.....	270
5.5.1	Inledning.....	270
5.5.2	Våra förslag.....	271
6	Generella iakttagelser.....	279
6.1	Inledning	279
6.2	Generella iakttagelser om bristerna i rättstillämpningen i förhållande till barnkonventionen	281
6.2.1	Barnkonventionen som folkrättsligt åtagande har inte fått tillräckligt genomslag i rättstillämpningen	281
6.2.2	Barn ses inte som rättighetsbärare	285

6.2.3	Barnets bästa används inte som ett tillvägagångssätt i beslutsfattandet	290
6.2.4	Barnets rätt att uttrycka sina åsikter och få dem beaktade i beslut tillgodoses inte.....	296
6.2.5	Barnets rätt till liv, överlevnad och utveckling riskerar att åsidosättas i myndighetsbeslut	307
6.2.6	Barnets rätt att respekteras och tillförsäkras sina rättigheter brister i rättstillämpningen	310
6.3	Förbättrat genomslag för barnkonventionen.....	311
6.3.1	Lagstiftningsåtgärder.....	312
6.3.2	Möjlighet att kunna utkräva rättigheterna.....	323
6.3.3	Administrativa och andra åtgärder	330

DEL III Inkopporering av barnkonventionen

7	Barnkonventionen som svensk lag	349
7.1	Inledning.....	349
7.2	Införlivande av konventioner i nationell rätt	350
7.2.1	Konventioners ställning i svensk rätt.....	350
7.2.2	Transformerings.....	352
7.2.3	Inkopporering	353
7.2.4	Konstaterande av normharmonin	353
7.2.5	EU-rätten i svensk rätt.....	354
7.3	Tidigare överväganden om inkopporering av konventioner om mänskliga rättigheter i svensk rätt	355
7.3.1	Generellt om människorättskonventioner.....	355
7.3.2	Inkopporering av Europakonventionen	358
7.3.3	Inkopporering av barnkonventionen	360
7.4	Fördelar och svårigheter med att göra barnkonventionen till svensk lag.....	364
7.4.1	Inledning	364
7.4.2	En stärkt ställning för barnets rättigheter och ett skarpare juridiskt verktyg.....	365
7.4.3	En politisk markering.....	369
7.4.4	Ett pedagogiskt verktyg	371
7.4.5	Svårigheter i rättstillämpningen.....	372

7.5	Vårt förslag till inkorporering av barnkonventionen	383
7.5.1	Utgångspunkter	383
7.5.2	Ska hela eller delar av barnkonventionen inkorporeras?.....	387
7.5.3	Kompletterande bestämmelser.....	391
7.6	Direkt tillämplighet – self-execution	392
7.6.1	Inledning.....	392
7.6.2	Inkorporeringsmetoden och self-execution.....	393
7.6.3	Diskussionen om self-execution inför och efter inkorporeringen av barnkonventionen i Norge.....	396
7.6.4	Vår bedömning.....	399
7.7	Konflikter mellan den inkorporerade barnkonventionen och annan svensk lag	400
7.7.1	Inledning.....	400
7.7.2	Olika typer av rättigheter med olika formuleringar.....	402
7.7.3	Olika rättstillämpningssituationer	404
7.7.4	Genomslaget för barnkonventionen vid en konflikt	414
7.8	Tolkningen av barnkonventionen.....	421
7.8.1	Inledning.....	421
7.8.2	Allmänt om folkrättsliga rättskällor och tolkningsregler	422
7.8.3	Tolkningen av barnkonventionen	426
7.8.4	Uttalanden från konventionsorganen.....	430
7.8.5	Vägledning vid tolkning av barnkonventionen ...	442
7.8.6	Vilken ytterligare vägledning behövs?	448
7.9	En översyn av översättningen av barnkonventionen.....	453
7.10	Åtgärder som kan behöva vidtas med anledning av en inkorporering.....	456
7.10.1	Inledning.....	456
7.10.2	Uppdrag till centrala myndigheter att förbereda sig inför situationer som kan uppkomma när barnkonventionen blir lag	457
7.10.3	Direkt tillämplighet.....	458

7.10.4	Möjligheten att få skadestånd vid kränkning av rättigheterna	459
--------	---	-----

DEL IV Ikraftträdande och övergångsbestämmelser, konsekvensanalys och författningskommentar

8	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	463
9	Konsekvenser av förslagen	465
9.1	Inledning.....	465
9.2	Ekonomiska konsekvenser	465
9.2.1	Kostnader eller intäkter för staten, kommuner, landsting, företag eller andra enskilda.....	465
9.2.2	Samhällsekonomiska konsekvenser i övrigt.....	470
9.3	Konsekvenser för den kommunala självstyrelsen	471
9.4	Konsekvenser för brottsligheten och det brottsförebyggande arbetet	472
9.5	Konsekvenser för barn.....	473
9.6	Konsekvenser för jämställdhet och integration	473
9.7	Övrigt	473
10	Författningskommentarer	475
10.1	Förslaget till lag om Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter	475
10.2	Förslaget till lag om ändring i brottsbalken	475
10.3	Förslaget till lag om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971:291).....	480
10.4	Förslaget till lag om ändring i förvaltningslagen (1986:223).....	484
10.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade	484

10.6 Förslaget till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)	490
--	-----

Källförteckning 493

Bilagor

Bilaga 1	Kommittédirektiv 2013:35	513
Bilaga 2	Kommittédirektiv 2014:86	523
Bilaga 3	Kommittédirektiv 2015:17	525
Bilaga 4	FN:s konvention om barnets rättigheter	529
Bilaga 5	Principen om barnets bästa: tolkning och tillämpning	575
Bilaga 5a	Barnrättskommitténs allmänna kommentar nr 14 (2013) om Barnets rätt att få sitt bästa satt i främsta rummet	591
Bilaga 6	Skadestånd efter inkorporering av barnkonventionen	613

Sammanfattning

Inledning

I betänkandet lämnas förslag på en lag om inkorporering av FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen) och presenteras en rad åtgärder som behöver vidtas vid en inkorporering, liksom ett antal författningsförslag i övrigt.

Författningsförslagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2018.

Uppdraget

Barnrättighetsutredningen har haft i uppdrag att göra en kartläggning inom särskilt angelägna områden av hur tillämpningen av lagar och andra föreskrifter överensstämmer med barnets rättigheter enligt barnkonventionen och de två fakultativa protokoll som Sverige tillträtt. Vid tydliga avvikelser ingår det i utredningens uppdrag att lämna förslag till åtgärder samt, vid behov, förslag till kompletteringar och förtydliganden i lagstiftningen för att stärka barnets rättigheter.

I uppdraget ingår vidare att analysera för- och nackdelar med att inkorporera barnkonventionen och de två fakultativa protokollen i svensk rätt.

Mot bakgrund av regeringens uttalade vilja att, vid sidan av fortsatt transformering, ge barnkonventionen ställning som svensk lag har utredningen också haft i uppdrag att lämna förslag till en lag om inkorporering av barnkonventionen och att belysa vissa frågor av rättslig och praktisk karaktär som aktualiseras vid en inkorporering.

Kartläggning av hur rättstillämpningen överensstämmer med barnets rättigheter enligt barnkonventionen

Kartläggningsområden

Utredningens kartläggningsuppdrag har omfattat *rättstillämpningen* och hur den överensstämmer med barnets rättigheter enligt barnkonventionen och de fakultativa protokoll som Sverige har tillträtt. Områden där det saknas författningsbestämmelser i förhållande till barnkonventionens rättigheter har alltså fallit utanför uppdraget.

Utgångspunkten för kartläggningen har varit barnets rättigheter enligt barnkonventionen. Rättighetsperspektivet, med grundprinciperna i fokus, har genomsyrat genomförandet av kartläggningen vad gäller val av kartläggningsområden, frågor för kartläggningen och analys av kartläggningsresultaten.

De områden som utredningen efter en identifieringsprocess har funnit särskilt angelägna att kartlägga är:

- barn i migrationsprocessen,
- stöd och service till barn med funktionsnedsättning,
- barn som har bevittnat våld inom familjen och
- barn som har utsatts för våld inom familjen.

De områden som valts är områden där barn befinner sig i en utsatt situation och där myndighetsbeslut kan få stora konsekvenser. Områden som vid tiden för kartläggningen var, eller nyligen varit, föremål för annan översyn har inte ingått i kartläggningen.

Kartläggningen har på utredningens uppdrag genomförts av forskare verksamma vid universitet och högskolor. Den speglar olika typer av beslut, både domstolsavgöranden och förvaltningsbeslut, de senare från både stat och kommun. Syftet med kartläggningen är att ge en bild av vilket genomslag barnkonventionen, särskilt grundprinciperna, har fått i rättstillämpningen.

Forskarna har presenterat kartläggningsresultaten och sina slutsatser i var sin rapport¹ varefter utredningen har gjort en analys av

¹ Rapporterna finns tillgängliga i Socialdepartementet och hos Barnrättighetsutredningen. Efter det att Barnrättighetsutredningens arbete slutförts kommer utredningens arkivhandlingar att överlämnas till Riksarkivet.

de redovisade resultaten. I analysen har utredningen utgått från FN:s barnrättskommittés tolkningar vilka finns uttryckta i kommitténs allmänna kommentarer.

Iakttagelser på de kartlagda områdena

Kartläggningen visar på en rad brister när det gäller genomslaget för barns rättigheter enligt barnkonventionen. Tydligast är bristerna i fråga om principen om barnets bästa och barns rätt att få uttrycka sina åsikter.

Trots att det finns uttryckliga bestämmelser om barnets bästa i svensk lagstiftning på tre av kartläggningsområdena är det vanligt att bedömningen inte tar sin utgångspunkt i det enskilda barnets situation. I stället bedöms barnets bästa utifrån generella uttalanden i förarbeten, policydokument och andra riktlinjer. Det går heller inte att utläsa vilka avvägningar och bedömningar som myndigheter gjort i de fall barnets intressen ska vägas mot andra intressen.

Såvitt gäller barns möjligheter att få komma till tals visar kartläggningen att det ofta inte förs samtal med barn och att det många gånger inte motiveras varför så ej skett. I de fall barn får komma till tals handlar samtalen i många fall om något annat än vad som är av relevans för att få fram ett fullgott beslutsunderlag.

Kartläggningen visar också att synen på barn och hur barn bemöts av myndigheterna inte utgår från barn som bärare av rättigheter. Detta kan visa sig i att de ibland särbehandlas negativt i förhållande till vuxna. Det gäller t.ex. inom området barn som utsatts för våld inom familjen. Ett agerande som mot en vuxen hade varit straffbart kan bli straffritt med hänvisning till föräldrars ställning gentemot sina barn. Ett annat exempel är migrationsområdet där barns egna asylskäl endast i mycket begränsad utsträckning provas i beslut om uppehållstillstånd.

Fördelar och svårigheter med att inkorporera barnkonventionen

En starkt ställning för barnets rättigheter och ett skarpare juridiskt verktyg

Sverige som stat är i folkrättslig mening redan bunden av barnkonventionen. Därmed följer en förpliktelse att leva upp till de krav som konventionen ställer. Både domstolar och andra myndigheter är skyldiga att, så långt det är möjligt, tolka svenska interna rättsregler fördragskonformt.

En inkorporering innebär att tjänstemän och beslutsfattare måste förhålla sig till barnkonventionen på ett annat sätt än i dag eftersom konventionen blir gällande som lag och ensam kan läggas till grund för myndigheters beslut i mål och ärenden.

Genom en inkorporering blir barnkonventionen tillämplig på samtliga rättsområden. Det blir också tydligt att konventionen ska ses som en helhet och att artiklarna i konventionen ska tolkas i relation till varandra, något som kan förväntas lägga grunden till ett mer rättighetsbaserat synsätt.

En inkorporering kan även förväntas påverka regelgivningen i övrigt, främst genom att transformeringen av barnkonventionens bestämmelser torde påskyndas av inkorporeringen. Genom inkorporeringen kan man räkna med att barnets rättigheter får en mer framskjuten plats i den offentliga debatten och i lagstiftningsärenden. Brister i den svenska lagstiftningen kan identifieras och åtgärdas. Konventionens bestämmelser kan dessutom förväntas påverka utformningen av annan lagstiftning mer direkt än hittills.

En väsentlig fördel med att inkorporera barnkonventionen är vidare att den kan fungera som utfyllnad i de fall annan lagstiftning inte till fullo tar till vara barnets rättigheter enligt konventionen. Konventionen kommer också, när den ges status av lag, att ha företräde vid en eventuell konflikt mellan bestämmelserna i konventionen och författningar av lägre valör.

Sammantaget innebär en inkorporering att konventionens rättigheter får en starkt ställning inte endast formellt utan även reellt. Barnets rättigheter kan tas till vara i större utsträckning än i dag.

En politisk markering

Genom en inkorporering av barnkonventionen markeras den politiska viljan att säkerställa barnets rättigheter. Det visar att barnets rättigheter är en prioriterad fråga. I praktiken krävs dock att den politiska markeringen åtföljs av konkreta åtgärder. En inkorporering i sig är inte tillräcklig för att barnets rättigheter ska få genomslag.

Ett pedagogiskt verktyg

En inkorporering kan sägas ha en pedagogisk betydelse. De särskilda mänskliga rättigheter som tillkommer barn finns efter en inkorporering samlade i en lag. Konventionen som helhet blir synligare och det blir tydligt att rättigheterna i konventionen hänger samman och förutsätter varandra.

Svårigheter i rättstillämpningen

En inkorporering av barnkonventionen innebär en rad fördelar. Men det finns också en del svårigheter och utmaningar att förhålla sig till.

En inkorporering är ett effektivt sätt att synliggöra rättigheterna. En del konventionsartiklar är emellertid allmänt hållna och innehåller vaga formuleringar som kan ge ett inte obetydligt utrymme för tolkning. Vaga och allmänt hållna formuleringar innebär givetvis svårigheter i den praktiska tillämpningen. Konventionen sedd som helhet och bl.a. FN:s barnrättskommittés allmänna kommentarer kan dock ge viss vägledning vid tolkningen.

Konventionen har också en annan rättssystematik än vad som gäller i den inhemska rätten. Genom EU-rättens och Europakonventionens inflytande är dock rättstillämparna sedan årtionden vana vid att hantera regelverk avfattade på ett annat sätt än det traditionellt svenska med en relativt hög grad av detaljreglering. Genom EU-rätten har också användningen av principer, t.ex. proportionalitetsprincipen, kommit att få ökad betydelse. Att barnkonventionens utformning avviker från svensk rättstradition behöver sålunda inte leda till några mer omfattande rättstillämpningsproblem.

En svårighet med att tillämpa barnkonventionen kan vara att det saknas förarbeten, motsvarande de svenska, som kan ge vägledning

vid tolkningen. Det innebär dock inte att det saknas vägledning för tolkning av konventionen. Barnrättskommittén har t.ex. i fråga om en rad artiklar utarbetat allmänna kommentarer som kan vara till ledning för rättstillämpningen.

En annan svårighet med barnkonventionen är att vissa artiklar kan sägas vara direkt tillämpliga – self-executing – medan andra artiklar inte är det. Problemet är välkänt i monistiska system, men svenska domstolar och andra rättstillämpande myndigheter har inte samma erfarenhet att avgöra denna typ av frågor. Det är viktigt att frågan uppmärksammas och diskuteras i samband med att barnkonventionen inkorporeras.

Till skillnad från vad som gäller för EU-rätten och Europakonventionen finns det inte någon internationell domstol som kan tolka konventionens närmare innebörd vilket kan innebära svårigheter vid den inhemska rättstillämpningen. Erfarenheter från Norge ger dock vid handen att detta inte uppfattats som något stort problem i praktiken. Inhemsk norsk rättspraxis har relativt kort tid efter inkorporeringen utvecklats och därigenom har lägre instansers behov av vägledning tillgodosetts. En liknande utveckling torde kunna förväntas i Sverige.

I den mån det råder osäkerhet kring hur konventionens artiklar ska tolkas, och därigenom hur de kommer att tillämpas, kan det finnas en risk att det grundläggande kravet för rättssäkerheten, förutsebarheten, inte tillgodoses vid en inkorporering. En transformering ökar förutsebarheten och bestämmelsen kan anpassas till verksamhetsområdet. Transformering ger därför ett bättre stöd för rättstillämpande myndigheter. En inkorporering utesluter emellertid inte en fortsatt transformering. Tvärtom är det utredningens mening, och också en utgångspunkt för utredningens arbete, att transformeringen ska fortsätta även efter det att barnkonventionen fått ställning av lag.

Vid en inkorporering är det domstolar och andra rättstillämpande myndigheter, främst de högsta instanserna, som har att tolka bestämmelserna och därmed också träffa avgöranden som enligt svensk rättstradition normalt tillkommer den lagstiftande makten. En inkorporering kan i viss bemärkelse ses som en maktförskjutning. Det är dock inte något bärkraftigt skäl mot att inkorporera barnkonventionen. Även om tolkningen av en inkorporerad konvention ligger fast på ett annat sätt än tolkningen av nationell lag – där situationen

kan åtgärdas genom en lagändring – kommer lagstiftaren genom fortsatt transformering alltså att ha vissa möjligheter att påverka tolkningen av rättigheterna i konventionen. Det ska också framhållas att just domstolsprövningen är ett skydd för att den enskilde får sina rättigheter respekterade.

Utredningens förslag

Barnkonventionen som svensk lag

Inkorporering genom en särskild lag

I utredningens uppdrag ingår att lämna förslag till en lag om inkorporering av barnkonventionen. Däremot ingår det inte i uppdraget att lämna förslag till lag om inkorporering av de två fakultativa protokoll till konventionen som Sverige tillträtt.

I betänkandet föreslås att artiklarna 1–43.1 och 44.6 i barnkonventionen, i originaltexternas lydelse, ska gälla som svensk lag. Originaltexterna ska ha samma giltighet.

För att barnets rättigheter ska få önskat genomslag krävs, vid sidan av inkorporering, fortsatt transformering. Det krävs därutöver en kombination av olika åtgärder, såsom lagstiftning, information, utbildning och samordning mellan olika aktörer på olika nivåer i samhället.

Principer vid en eventuell konflikt mellan barnkonventionens bestämmelser och inhemsk lagstiftning

Utgångspunkten för utredningens arbete är att barnkonventionen ska ges status av vanlig lag.

I syfte att underlätta för olika aktörer redogörs i betänkandet för de principer som kan bli aktuella när det finns en eventuell konflikt mellan den inkorporerade barnkonventionens bestämmelser och annan svensk lagstiftning.

Det är utredningens bedömning att verkliga konflikter, i betydelsen oförenlighet eller motstridighet, mellan barnkonventionen och annan svensk lagstiftning sällan torde uppkomma. De konflikter som kan uppkomma bedöms kunna lösas med hjälp av olika rättstillämp-

ningsmetoder. Eventuella konflikter bör också vid behov fångas upp i det fortsatta transformeringsarbetet.

I samband med att inkorporeringen av barnkonventionen i svensk rätt utvärderas finns det anledning att uppmärksamma frågan om hur eventuella konflikter mellan konventionen och lagstiftningen i övrigt har hanterats.

Tolkning och vägledning

I syfte att underlätta för olika aktörer, bl.a. vid rättstillämpning och lagstiftning, redogörs i betänkandet för rättsliga och praktiska frågor som rör tolkningen av barnkonventionen.

En inkorporering av barnkonventionen förutsätter att rättstillämparen har kunskap om konventionen och om hur den ska tolkas och tillämpas. Utbildning och kompetensutveckling om konventionens praktiska tillämpning i förhållande till den egna verksamheten är därför viktigt.

Utredningen har varit i kontakt med ett antal myndigheter, samt Sveriges Kommuner och Landsting (SKL), för att få veta vilket stöd och vilken skriftlig vägledning för tolkningen av barnkonventionen de ser behov av i sin verksamhet. Det har därvid uttryckts ett behov av en skriftlig vägledning som kan vara ett stöd vid tolkningen och tillämpningen av den inkorporerade barnkonventionen. En sådan vägledning bör utgå från svenska förhållanden. Den bör finnas samlad på ett ställe och göras lätt tillgänglig.

Åtgärder som kan behöva vidtas med anledning av en inkorporering

Även om det endast är originaltexternas lydelse som blir gällande som lag, innehåller inkorporeringslagar som regel en bilaga med konventionen i svensk översättning. Utredningen har identifierat vissa brister i den svenska översättningen av barnkonventionen och föreslår därför att det, inför en inkorporering, görs en översyn av den svenska översättningen av konventionen.

En inkorporering av barnkonventionen kommer sannolikt att väcka frågor som myndigheter och beslutsfattare inte har haft anledning att ta ställning till tidigare. Det är därför viktigt att de situationer som kan komma att uppstå i den praktiska tillämpningen efter

det att barnkonventionen blivit lag så tidigt som möjligt diskuteras i domstolarna och i andra myndigheter. Utredningen föreslår därför att Domstolsverket och andra centrala myndigheter i regleringsbrev får i uppdrag att, utifrån respektive myndighets uppdrag och verksamhet, diskutera vilka utmaningar och frågor man kan komma att ställas inför efter en inkorporering. Finns det lagstiftningsbehov är det viktigt att detta påtalas och förs vidare till Regeringskansliet.

En fråga som kan uppkomma i rättstillämpningen är om en viss bestämmelse i konventionen är direkt tillämplig (self-executing). Ytterst får det ankomma på domstolar och andra rättstillämpande myndigheter att, utifrån den specifika situationen, bedöma om en bestämmelse är direkt tillämplig eller inte. För att höja kunskapen och för att så långt som möjligt nå en samsyn föreslås att även denna typ av frågor blir föremål för en diskussion inom domstolarna och övriga rättstillämpande myndigheter.

Det har inte ingått i Barnrättighetsutredningens uppdrag att behandla frågan om effektiva rättsmedel vid överträdelser av konventionen. Effektiva rättsmedel rymmer olika aspekter, varav ekonomisk kompensation är en. Med hänsyn till skadestandsfrågans betydelse och det oklara rättsläget bör frågan om skadestånd vid kränkning av rättigheter enligt barnkonventionen uppmärksammas i Regeringskansliets fortsatta arbete. Oklarheten om reformens konsekvenser på skadeståndsrättens område bör dock inte hindra att konventionen inkorporeras.

Bedömningar och förslag på de kartlagda områdena

Den kartläggning utredningen låtit göra har omfattat områdena barn i migrationsprocessen, stöd och service till barn med funktionsnedsättning, barn som har bevittnat våld inom familjen och barn som har utsatts för våld inom familjen. Utifrån kartläggningsresultaten kan konstateras att barnkonventionen inte har fått tillräckligt genomslag i rättstillämpningen på de fyra utvalda områdena och att det finns tydliga brister i förhållande till barnets rättigheter enligt konventionen.

På tre av de fyra kartlagda områdena finns det särskilda bestämmelser som utgår från artikel 3 om barnets bästa och artikel 12 om

barnets rätt att uttrycka sina åsikter och bli hörd. Trots detta har principerna i barnkonventionen inte fått ordentligt genomslag.

Beträffande barn i migrationsprocessen är det utredningens bedömning att i ärenden där sökanden är ett barn måste barnets skäl för ansökan utredas och framgå av Migrationsverkets beslut. Migrationsverkets bedömning av skälen för ansökan måste ha barnet i fokus.

Bestämmelsen om barnets bästa i 1 kap. 10 § utlänningslagen (2005:716) föreslås få en tydligare koppling till artikel 3 i barnkonventionen genom att det i lagen uttryckligen anges att barnets bästa ska utredas och särskilt beaktas i fall som rör ett barn. Vid bedömningen av barnets bästa ska hänsyn tas till barnets åsikter.

Vidare föreslås att det i 1 kap. 11 § utlänningslagen regleras att barnet ska få relevant information om exempelvis sina rättigheter, handläggningen, de beslut som kan komma att fattas och beslutens konsekvenser. Barnet ska också informeras om beslut varigenom ärendet avgörs och de skäl som bestämt utgången. Informationen ska anpassas till barnets ålder, mognad och andra individuella förutsättningar. Den som lämnar informationen ska så långt möjligt försäkra sig om att barnet förstått innehållet i och betydelsen av informationen.

För att bättre överensstämma med artikel 12 i barnkonventionen föreslås att bestämmelsen i utlänningslagen om barns rätt att få framföra sina åsikter omformuleras och utvidgas till att gälla alla frågor som rör barnet, inte bara frågor om tillstånd. Dessutom föreslås att olämplighetsrekvisitet i nu gällande bestämmelse tas bort. Ett barn ska ges möjlighet att framföra sina åsikter i frågor som rör barnet och barnets åsikter ska tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad.

I lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade, LSS, föreslås att nuvarande bestämmelser om barnets bästa och barns möjligheter att få uttrycka sina åsikter får en tydligare koppling till artiklarna 3 och 12 i barnkonventionen. Vidare föreslås, på samma sätt som i utlänningslagen, att barnet ska få relevant information anpassad till barnets ålder, mognad och andra individuella förutsättningar och att den som lämnar informationen, så långt möjligt, ska försäkra sig om att barnet förstått informationen. För att få en nationell bild av hur barns rättigheter tillgodoses när det gäller LSS-insatser till barn föreslås att Socialstyrelsen får i upp-

drag att genomföra en kartläggning av detta och, utifrån kartläggningsresultatet, lämna förslag till åtgärder.

Beträffande barn som bevittnat våld inom familjen visar kartläggningen att det finns brister i rättstillämpningen, både i förhållande till gällande rätt och i förhållande till rättigheterna enligt barnkonventionen. Trots konstaterat behov av stöd och hjälp hos barnet har inte insatser beviljats eftersom socialtjänsten inte fått samtycke av vårdnadshavarna eller i vissa fall ens kunnat etablera kontakt med familjen. Det är utredningens bedömning att det måste säkerställas att barn som bevittnat våld får stöd och hjälp av socialtjänsten när de är i behov av det. Utredningen delar den uppfattning som LVU-utredningen gett uttryck för i sitt slutbetänkande i fråga om möjligheten för socialnämnden att besluta om öppna insatser till barn under 15 år även om vårdnadshavaren inte samtycker till dem.

Såvitt gäller barn som utsatts för våld inom familjen finns det brister i det straffrättsliga skyddet för barn i förhållande till barnkonventionen, både i själva lagstiftningen och i tillämpningen av bestämmelserna. Av kartläggningen framgår bl.a. att åtal i flera fall ogillats eftersom smärta inte ansetts styrkt eller för att den smärta som barnet känt inte varit tillräcklig för att gärningen ska bedömas som misshandel. Smärtrekvisitet och de krav det ställer på ett barn som utsatts för våld medför att barn i praktiken många gånger inte ges ett likvärdigt straffrättsligt skydd mot våld som vuxna, något som inte ligger i linje med barnkonventionen.

Utredningen föreslår att det i 3 kap. 5 a § brottsbalken införs en ny särskild straffbestämmelse om misshandel av barn. För ett sådant brott döms en förälder eller en person under vars fostran, vård eller tillsyn ett barn står och som tillfogar barnet kroppsskada, sjukdom eller smärta eller utsätter barnet för våld eller försätter barnet i vanmakt eller något annat sådant tillstånd. Till skillnad från vad som gäller för misshandel krävs inte att våldet har orsakat smärta. Straffet för misshandel av barn är fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, böter eller fängelse i högst sex månader. För grov misshandel av barn döms till fängelse i lägst ett och högst sex år eller om brottet är synnerligen grovt till fängelse i lägst fyra och högst tio år. Brotten benämns misshandel av barn respektive grov misshandel av barn.

På en rad rättsområden finns i speciallagstiftningen särskilda bestämmelser om bl.a. barnets bästa och om barnets rätt att få uttryckta sina åsikter. Trots detta har kartläggningen visat att barn-

konventionens grundprinciper, som särskilt omfattats av kartläggningen, fått dåligt genomslag i den praktiska tillämpningen. Även om kartläggningen varit begränsad till särskilt angelägna områden föreslås, som ett utflöde av kartläggningsresultaten, att det i förvaltningslagen (1986:223) och i förvaltningsprocesslagen (1971:291) införs en ny bestämmelse enligt vilken barnets bästa ska utredas och särskilt beaktas i ärenden och mål som rör barn. Ett barn ska få relevant information och ges möjlighet att framföra sina åsikter i frågor som rör barnet. Barnets åsikter ska tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad.

Bedömningar och förslag utifrån generella iakttagelser

Inledning

Trots olikheter mellan de kartlagda områdena är bristerna likartade. Detta ger anledning att anta att motsvarande brister i rättstillämpningen i förhållande till barnkonventionen finns även inom andra områden än de som ingått i kartläggningen. Utöver de lagstiftningsåtgärder som föreslås på vissa av de kartlagda områdena lämnas i betänkandet förslag på generella åtgärder för att konventionens rättigheter ska få bättre genomslag i rättstillämpningen och i samhället i stort.

Lagstiftningsåtgärder

Det är utredningens bedömning att principen om barnets bästa som ett tillvägagångssätt i beslutsprocesser bör få ökat genomslag i det fortsatta transformeringsarbetet. I transformeringsarbetet behöver barnets rätt att uttrycka sina åsikter och få dem beaktade säkerställas. Det bör vidare tydliggöras att barnets rätt att uttrycka sina åsikter och få dem beaktade utgör en väsentlig del vid bedömningen av barnets bästa. En viktig fråga att uppmärksamma är också frågan om hur vårdnadshavarens bestämmanderätt förhåller sig till barnets rätt att komma till tals. Bestämmelser som innehåller begränsningar eller förbehåll när det gäller rätten för barnet att uttrycka sina åsikter bör ses över.

Utredningen bedömer vidare att barnkonventionen bör synliggöras i förarbeten där konventionen kan vara av relevans. Sådana förarbeten bör på ett tydligt sätt hänvisa till barnkonventionens bestämmelser och hur dessa bör tolkas med stöd av bl.a. barnrättskommitténs allmänna kommentarer. I betänkandet föreslås även att om förslagen i ett betänkande har betydelse för barns rättigheter, ska konsekvenserna i det avseendet redovisas. En bestämmelse om detta tas in i 15 § kommittéförordningen (1998:1474).

Möjlighet att kunna utkräva rättigheterna

För att rättigheterna i barnkonventionen ska ha betydelse för barnet måste det enligt barnrättskommittén finnas effektiva rättsmedel vid kränkningar av rättigheterna. Det finns ett behov av att stärka barns möjlighet att utkräva sina rättigheter. Det är därför viktigt att säkerställa att barn har kunskap om och tillgång till myndigheter som är centrala för att säkerställa rättigheterna. Utredningen föreslår att statliga myndigheter som är centrala för att säkerställa barnets rättigheter får i uppdrag att vidta åtgärder för att göra den egna myndighetens verksamhet, eller den verksamhet myndigheten ansvarar för, känd, tillgänglig och anpassad för barn. Barnombudsmannen bör få i uppdrag att bistå de berörda myndigheterna i arbetet med detta.

Det är vidare utredningens bedömning att regeringen bör utreda om Barnombudsmannen bör ges möjlighet att föra talan för enskilda i de fall frågan är av särskild betydelse för rättstillämpningen eller på annat sätt är av särskilt intresse för genomförandet av barnkonventionen.

Administrativa och andra åtgärder

Sverige har nått långt i sitt strategiska arbete, också i relation till länder som har inkorporerat barnkonventionen. Trots detta har barnkonventionen inte fått det genomslag i rättstillämpningen som man hade kunnat förvänta sig.

I betänkandet föreslås att regeringen under en treårsperiod genomför ett kunskapslyft för att höja kompetensen om barnkonventionen, de fakultativa protokoll som Sverige har tillträtt och barnets rättigheter bland olika yrkesgrupper som arbetar i statliga och kom-

munala myndigheter. Kunskapslyftet bör även omfatta förtroendevalda i stat, kommun och landsting.

Insatserna bör syfta till att ge kunskap och kompetens om vad barnkonventionen och ett barnrättsperspektiv innebär i praktiken, i förhållande till den egna verksamheten. Det bör också ingå att sprida kunskap om metoder för att lyssna på barn och inhämta barns åsikter samt vad barnets bästa som ett tillvägagångssätt innebär. Även kunskapen om barns psykologiska utveckling, minnesfunktioner och förmåga att berätta bör ingå i kunskapslyftet. Insatserna bör vidare syfta till att bidra till kunskaps- och erfarenhetsutbyte och till att skapa en samsyn kring tolkningen av barnets rättigheter utifrån bl.a. barnrättskommitténs allmänna kommentarer.

I kunskapslyftet bör bl.a. följande åtgärder ingå:

- Barnombudsmannen får i uppdrag att genomföra utbildningsinsatser och bidra till spridning och användning av metoder för att stärka barnrättsperspektivet i myndigheters rättstillämpning. Inom ramen för uppdraget bör det också ingå att sprida barnrättskommitténs allmänna kommentarer som ett stöd i tolkningen av barnets rättigheter i rättstillämpningen.
- Statliga myndigheter som är centrala för genomförandet av barnets rättigheter enligt barnkonventionen får i uppdrag att inom sina respektive verksamheter säkerställa att det finns ändamålsenlig kompetens om dessa rättigheter och om barnets utveckling och behov. Myndigheterna ska återrapportera vilka åtgärder som vidtagits för att uppnå detta mål.
- Barnombudsmannen får möjlighet att erbjuda uppdragsutbildning om barnkonventionen.

Det är vidare utredningens bedömning att det för att kompetensen ska öka för relevanta yrkesgrupper, bör säkerställas att högskoleutbildningar för dessa omfattar kunskap om barnets rättigheter.

Dessutom bör alla barn få information i skolan om vart de kan vända sig för att få stöd och hjälp om de befinner sig i en utsatt situation.

Utredningen anser vidare att regeringen bör utreda hur etablering av oberoende, lokala barnrättighetsbyråer kan främjas ekonomiskt. Med barnrättighetsbyråer avses byråer dit barn ska kunna vända sig för att få information och individuellt stöd för att få sina rättig-

heter tillgodosedda. Barnrättighetsbyråerna bör vara fristående från den statliga och kommunala organisationen och utgöra ett komplement till det stöd och de insatser som myndigheter och andra organisationer från det civila samhället erbjuder.